

5. Mitt hjerta jag liknar wid fisken på nåt;
För dig har jag wandrat otaliga fjät.

6. Min häst han står sadlad, min bössa är spänd,
Till dig har jag wandrat förutan all änd.

7. Under fluggrifer häck der woro ett par,
Den ena min fåra, den andra war jag.

8. Falska flickor i werlden är ej att lita på,
De tubba och de locka så många de fan få.

9. Du tycker du är rik och jag ringa nog,
Din rikdom dig swiker som snön föll i fjol.

10. Du tycker du har pengar att lita dig på,
Men om du får lefwa så går de wäl åt.

11. Den flickan hon war på sitt fjortonde år;
Hwar gång jag ser flera, jag dricker dess skål.

12. Din skål vill jag dricka och tänka på dig;
Så länge som blodet är warm uti mig.

13. Men om jag bortreser ett år eller tu,
Ranhända du alldrig får blifwa min brud.

14. Men om jag bortreser, kommer alldrig mer igen;
Så kan det wäl hända du blir ej min wän.

15. Gråter du ej förr, så gråter du wäl då,
När hästen står sadlad och jag sitter på.

16. Gråter du ej förr, så gråter du wist då,
När båren står tillreds och jag ligger på.

17. Gack först till min sång, gack sen till min graf;
Der ligger lilla wännen den du älskat har.

18. Min lycka är liten och motgången stor,
Min tårar de tilra som regn uppå jord.

Rostar i still. Wfo.

Upsala, Sw. P. Lefflers Boktryckeri 1835.

Exhlomansgatan i Fjerdingen.

Twenne Wisor:

1. Jag gick mig ut åt lunden, m. m.

och

2. Flicka i gröna lunden, kom hwila, m. m.

(Wisor och Berättelser jemte andra Småstycken,
Nummer 25.)

1.

Jag gick mig ut åt lunden
En ljuslig sommardag,
Utt mig en ros uppleta;
Bland de andra blad;
Der fann jag mig en lilla skön:
Jag henne uti handen stöt.

2. Så rader jag nu skrifwer,
Så ord af dmt begär,
Till dig min ros och lilla,
Om du mig håller kär.
Förlåt att jag mig dristig gör,
Utt skrifwa dessa rader för.

3. Om jag från dig skall fara,
Långt bort i fremmand' land;
Kanske du dig omwänder,
Jag menar till en ann.
Men gör som det behagar dig
Jag vill dig icke säga mer.

4. Om fulorna de fara,
Som regn af himmelen,
Vill jag mig icke spara,
För dig min lilla Wän.
För Kung och Fosterlandets wäl
Jag strida skall, ehwart det bär.

5. Wår Kronprins är en gäfwa
Från Gud i Himmelen,
Sitt lif han och vill wäga

För land och friheten.
Han Europas undran väckt,
Han värden äfwen till oss sträckt.

6. Han skall i striden leda,
Oss lifwa med sitt mod,
Han skall våra faror hela
Och resa Sveriges ärestod.
Han alltid för Soldaten war
En Wån, Anförare och Far.

7. Wår Kung och Sverighet
Beware Himlens Herre,
Wårt lands Inwånare
De större med de sinärre.
Wålsigna Gud wårt företag
Och åter skänk oss frideus dag.

8. Nu får jag affled taga
Af slägt och wänner all,
Antingen det må draga
Till watten eller land.
På hassens wåg och böljor blå
Der dricker jag Er affledssål.

9. Som Solens glimmand' strålar
De ge en ljuslig glans,
Om sommartiden sköna
Då blomster blnds i frans:
All blomster-ångar stå i frid,
Då lefwer jag så hjertligt nöjd.

10. En frigsman han bör hafwa
En lätt och ledig fropp,
Ej sömnig eller trötter
När andra sofwa sött.
Ja han bör hafwa ådelt mod,
Som wåga skall båd' lif och blod.

11. Dwänner mång år mina,
Som tala falskt om mig,
Min heder de förfränka,

Min wandel, redlighet.
Men låt dem fara werlden om,
Min lön till godo om jag kan.

12. Jag stutar nu min wisa,
Kanske jag icke mer
Min mun förmår upplåta,
Min hand ej skrifwa det.
Ty blott för mig jag skrifwit har
Och för de andra ynglingar.

13. Men alla mina flickor
Jag ej förgåtit har,
Fast jag nu mera ej med dem
Får wara uti lag.
Jag lemna får min äbla wån
Till dess jag kommer hem igen.

14. Den som har glada dagar
Och så en trogen wån,
Han warder alltid glader
Ehwad det hända kan.
Den lyckans lott har funnit på
Han alltid säkert wandra må.

2.

(Sjunges som: Men om jag tordes sjunga
ett ord eller två o. s. w.)

1. Flicka i gröna lunden, kom hwila nu dig.
Det ljustiga hon talte, det roade mig.

2. Ensammen att sofwa, med ingen på sin arm,
Och utan lilla wänner, hur kan jag blifwa warm.

3. Som de rinnande bäckar, som den swallande sjö,
Så rinner mitt hjerta till dig min lilla mö.

1. Mitt hjerta det leker, som löfwen på Linn;
Att torde jag önska att du wore min!